

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

13. De contritione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

stes, in hoc consistit tota perfectio hominis, & omne ejus bonum in hac vita situm est. Merito itaque unumquemque nostrum S. Paulinus monet hoc disticho: *Scire volens in qua rerum sis parte locandus,*

Discute quid timeas, quidne sit id quod amas.

CONSID. XIII.

De contritione.

I. Quam grata Deo contritio.
TRia nunc de contritione consideremus. 1. Quam sit Deo grata. 2. Quam homini salutaris. 3. Quam non adeo difficilis.

Ac primo quidem cum contritio sit actus Deum amantis, & malum, quod ejus amicitiam destruit, super omnia mala detestantis, ac ejus benevolentiam & reconciliationem sincerè ambientis, eamque in posterum nunquam violare proponentis, satis patet, talem hominis actum Deo esse acceptissimum, cum in veteri testamento proclamet: *Ego diligentes me diligo: & Convertimini ad me, & ego convertar ad vos;* & in novo: *Qui diligit me, diligitur à Patre meo.* Ubi homo à mendacio ad veritatem amandam convertitur, quis dubitat, quin amantissimè uti filius prodigus in Evangelio ad

osculum, & amplexus admittatur? *Veritas*, inquit Vates Regius, *de terra orta est, & justitia de celo prospexit:* Quæ justitia? inquit S. Augustinus: nempe justitia Dei dicentis: *Parcamus huic homini, quia ipse sibi non pepercit: ignoscamus, quia ipse agnoscit, conversus est ad puniendum peccatum suum, convertar ego ad eum liberandum.* Quare, quæso, nos Deus tum non amaret, quandoquidem, ut ait ibidem S. Doctor, cum cœperimus odisse peccata, tum odium peccatorum incipiat nos similes facere Deo, quia hoc odimus, quod odit Deus; imò per contritionem ob eandem causam odimus, ob quam odit Deus: quod Deo non potest non esse gratissimum, qui sibi similes, suæque voluntati conformes non amare non potest.

Enimverò cum S. Paulus Corinthiis ita loquitur: Pro Christo legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos, obsecramus pro Christo. Reconciliamini Deo: quasi diceret: hoc est quod nos ex Christi personâ rogamus, hoc est quod per nos ipse obsecrat, ut cum Deo redeatis in gratiam: quis meritò sibi non persuadeat, eos Deo longè esse acceptissimos, qui huic obsecrationi aures præbent, & de peccatis contriti novam cum Deo pacem ineunt.

Cum

2.
Patet in
pœnitentia
Achab.

Cùm in libris Regum post necem Naboth Achabum Elia comminationibus perterritum ad facti pœnitentiam conuolare intueor, & Deum hac ejus mutatione quasi lætitiâ gestientem, simul Eliam ad ejusdem spectaculi & lætitiæ communicationem invitare conspicio; prorsus inducor ut credam Deum spiritus contribulati, & cordis contriti & humiliati sacrificio plurimum delectari: siue enim Achab verè indoluerit, ut existimat cum gravibus viris S. Chrysostomus; siue tantum externâ specie, ut cum S. Gregorio censent complures alij, rectè nihilominus cum eodem S. Gregorio inferri potest, multum placere Deo veram contritionem, cùm fucata & adumbrata ejus oculis non displicuerit.

3.
Quam
homini
utilis,

Jam verò quàm sit fructuosa & homini salutaris hæc contritio, ex eo patet, quòd hominem à morte sanctissima ad vitam longè humanâ præstantiorem, & ad omnia filij à Deo adoptati, jura revocat, & de foetentissima cloaca cælo pulchriorem & omnibus rebus creatis divinæ Majestati amabiliorem reddit. Impetrat hanc cuidam Palmerinæ peccatis odij deformatæ Catharina Senensis, & continuò migrantem ex ejus corpore animam tanto decore & pulchritudine radiantem vidit, etsi illa nondum Dei

visione frueretur, ut nullis possit verbis exprimi, dixeritque ad illam Christus: *Quis non omnem laborem meritò perferat, ut possit tantæ pulchritudinis creaturam lucrari.*

Stat, stabitque Dei facta per Ezechielem promissio: *In quacumque horâ ingemuerit peccator, omnium iniquitatum ejus non recordabor amplius.* Si non recordatur, ergò abolitæ, ac profligatæ, amplius non sunt: ergo per contritionem successit in eorum locum gratia, qua nihil excellentius, nihil pretiosius, nihil fructuosius homini excogitari potest; quanta enim bonorum affluentia gratiam comitetur, quis dicendo complecti possit?

Vidit aliquando S. Brigitta demones triumphare, quòd animam peccatis obsitam jamjam sui juris futuram crederent; sed cùm B. Virgo minimam contritionem illi impetrasset, magno cum ejularu aufugientes aduersarios conspicata admirabilem mutationem, Deo, animoque illi congratulata est.

Videamus nunc, an adeò sit difficilis contritio, ut quidam arbitrantur. Conatus sum in principio hujus tractatus ostendere amorem Dei super omnia non habere eam in exercitio difficultatem, quam plerique opinantur; cùm ergo præcipua pars contritionis

tionis in hoc amore peccati displicentiam operante consistat, sequitur illam plus habere facilitatis, quam vulgus existimat.

Non deest illi auxilium divinum, cum Deus paratior sit ad illud largiendum, quam homo ad recipiendum, & nos potius defimus gratiæ, quam illa nobis desit: cum autem humana voluntas non modò bonum simpliciter; sed etiam summum bonum naturali propensione, teste Aristotele, appetere videatur; nihil deesse videtur nisi eligendi ratio; cum enim illa non fiat nisi ex præcognitis, juxta ejusdem sententiam, quia nemo eligit quod ignorat, restat ut maxima difficultas contritionis in eo versari videatur, quòd non satis advertat peccator, quantum inter Deum & res cæteras discriminis interfit, ac inde fiat ut tanta Majestas, tam eminentis bonitas, tam eximia sanctitas rei vilissimæ postponatur: hoc verò quàm homini Christiano, quem radius fidei illustrat, facile sit vincere, quis non videt? Si quidem, inquit S. Chrylostomus, Ethnicus esses & præsentia tantum admirareris, fortassis multum esset difficultatis; homo autem cælum expectans, & ea quæ sunt in cælo, dicis quomodo rerum caducarum cupiditatem repellam? Si auro proposito & lapidibus pretiosis, dicerem: Concu-

pisce plumbum; diceres: Quomodo id possum; si autem dicerem? Ne concupiscas, hoc multò facilius esset. Non admiror eos, qui caduca despiciunt, sed qui cælestibus caduca præponunt: hoc enim est animæ multa ignavia repletæ, nec muscis & culicibus præstantioris, humique repentis. Quid dicis? vitam hærediturus es æternam, & dicis: Quomodo contemniam præ illa præsentem? Vestem accepturus regiam, dicis: Quomodo contemniam præ illa pannosam? in Regis ingressurus palatium, dicis: Quomodo pauperem casam despiciam? non sunt illæ res æquè amabiles.

Cum ergo contritio in eo sita sit, ut Deum tam amabilem rei caducæ posthabuisse plurimum doleas, ejusque amicitiam rebus omnibus anteponas; si quanta sit Dei præ cæteris rebus amabilitas utcumque agnoscas, faciliè utramque ab animo tuo impetrabis: præsertim cum amicitiam suam Deus offerat.

Tres illi Imperatoris aulici, de quibus S. Augustinus, qui lecta *Confess.* vita S. Antonij rerum omnium *l. 8. c. 6.* affecti despicientiâ, solius Dei amore succensu fuere; magnam in hoc facinore experti videntur facilitatem: unus enim ex illis iratus sibi & in amicum oculos conjiciens, ait illi: Dic quæso, omnibus istis laboribus

Aaaa nostris,

4
Dæmonibus displicent.

6.
Cæcitas hominum æterna caducis post habentium.

7.
Excussa ab eis Augustini amicis.

nostris, quò ambimus pervenire, quid quaerimus? majorne esse poterit spes nostra, quam ut amici Imperatoris simus? amicus verò Dei si voluero, ecce nunc fio. Agnosco cum S. Augustino ignorantiam, & difficultatem in bono, ab inflicta à Deo ob peccatum Adami in omnes posteros pœna profluere, nec ab illo malo quemquam nisi Dei gratiâ liberari posse; sed simul agnosco cum Paulo, non sicut delictum, ita & donum, quod per Christum in nos abundantius promanavit; quo & ignorantia depellitur, & difficultas magnis, & continuis auxiliis sublevatur, ut meritò, si ad Deum non convertamur, hoc non tam difficultati, quàm ignavia nostræ, imò insaniam imputandum videatur. Quid est, inquit S. Bernardus, quod homines ad peccandum instigat, nisi ignorantia boni quod perditur, & mali quod peccando acquiritur? Amittitur peccando optimus Deus, acquiritur pœna gehennalis, quorum commutationem nullus appetit nisi prorsus insanus: hanc ignorantiam & insaniam disturbavit Christus Sol justitiæ tanquam præclari luminis cereus in hujus mundi carcere illuminatus & accensus, ut omnes qui illuminari voluerint, ad illum accedant, & de facto experiantur, ut ait idem Bernardus, isto lumine non

tantum ignorantia tenebras dissipari, sed & amorem quo difficultas vincatur, accendi: quid enim amanti difficile? Andreas Naddini Senensis homo sceleribus copertus, & vel ipsum confessionis nomen abhorrens, orante S. Catharinâ ad Christi apparentis & amorem benevolentiamque spirantis conspectum totus abijt in lachrymas, cordeque coneritur, & confessione animum expiat atque felici morte defungitur. Parem effectum in duobus latronibus ob suppliciorum acerbitatem, dæmonumque continua incitamenta propè jam in desperationem prolapsis, unicus sortitus est Christi conspectus, ut eorum deinde contritio, & patiendi alacritas omnes in admirationem raperet. Si tam facilè ad Christum in terris agentem appropinquabant Publicani & peccatores; cur non æquè facilis ad illum jam pateat accessus? S. Augustinus, quàm facilè hoc sacrificium spiritus contribulati; & per consequens contritionis Deo offeratur, indicare videtur his verbis: Intus, inquit, habeo victimam, quam immolem; intus habeo thus, quod imponam; intus habeo sacrificium, quo flectam Deum meum; Sacrificium Deo spiritus contribulatus.

CON-

De passione c. 8.

8.

Dammum peccati ex jactura summi boni, & reatu summi mali. Idem serm. 3. de vig. Nativit.

Christi conspectus peccatores convertit.

In Psal. 41.